

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 46. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558614720/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

Taarerne hans kraftige Stemme, og han gav Tegn med Bispestaven til Chordrengene, at de skulde istemme det sædvanlige Requiem.

I Kirkegangen var Liigkisten nedhisset, og en hvid Steen med en latinsk Indskrift, som Bisp Peder havde forfattet, var lagt over Graven*. Liigtoget drog ud af Kirken i stille Sorg; de nysgjerrige og deeltagende Tilskuere adspredte sig. Endnu stod kun i den dunkle Kirkegang en næsten halvvoxen Dreng med gule Løkker, i en lang sort Kappe og med en udslukt Fakkel i den nedsegne Haand. Det var Carl af Rise, som endnu grad taus og stille ved Saxos Grav. Endelig tørrede han Taarerne af sine store blaa Øjne, knælede ved Graven og gav sit Hjerte Luft i lydelige Bønner. Styrket og letter om Hjertet, reiste han sig, lod den slukte Fakkel ligge paa Kirkegulvet, og vendte sig for at gaac ud af Kirken; da studsede han og saae med Forbauselse, at han ikke var ene. En gammel kroget Mand, med en Krykkestav under Armen, stod for ham i en fremmed sort Dragt med et bagvendt ombundet Skjødskind og en liden Hornlygte i Beltet; hans Ansigt var gustent og rynket og hans stirrende Øjne matte som Hornet i hans Lygte.

»Tand for Tunge, Dreng, selv naar du beder! – hviskede han truende og holdt Fingeren for Munden – hvad han, som ligger der, – han pegede paa Graven – ikke havde Magt til at skrive i sin Bog, det er nu skrevet i en større Bog; men den skal ikke aabnes for den sidste Basun sprænger Gravene. Gak du din Vei ligefrem! see hverken til Høire eller Venstre! – vær taus med de Døde og tro mod de Levende! – Skeet er skeet – og hvad der staer i Stjernerne, det kan dog hverken Levende eller Døde forhindre.»

Forfærdet, troede Carl i den truende Olding at see hin besynderlige Bjergmand, Saxo havde talt om til Erkebisp og Broder Gunner hin Aften, da Drengen sad paa Bønskammelen under Bordet i Saxos Celle; hvad han dengang kun flygtig havde bemærket var nylig traadt langt klarere og anskueligere frem for hans Sjæl, da han bag Alkovetæppet havde hørt hin hemmelige Skriftemaal. Han havde slaet Øinene til Jorden af Gru for den Gamles stirrende Blik. Den hase lallende Stemme klang endnu i hans Øren; men da han atter havde sine Øjne for at see, om den Gamle stod der endnu, saae han

* Den Indskrift, som nu findes paa Saxos Gravsten i Roskilde Domkirke, er forfattet af Biskop Lago Uruc.